

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

III. Probatur Prophetiae Baruchi γνησιότης & antiquitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Babylone mortuum esse & sepultum, duodecim annis post Hierosolymitanum excidium; quemadmodum habetur in Megilah, & apud R. Abrahamum Zacuth in libro Juchasin. Qui vero Baruchum Jeremiæ amanuensem à Barucho libelli hujus Auctore distingunt, egregie halucinantur; cum uterque dicatur Nerix filius, & ætates conveniant.

Disputatur de Auctore Syriacæ Baruchi Epistolæ. Scripta esse conjicitur à Christiano aliquo, Syria Monacho.

II. Fertur & inter Syros, ut dixi, Epistola Baruchi, quam omnino suppositam dicunt. Ita vero de futuro Judicio, & futura vite pœnis ac cruciatibus dissentit, ut Christiani hominis factum esse omnino existimem; alicujus fortasse ex his Monachis, qui Syriæ deserta primis Ecclesiæ temporibus magno numero incoluerunt. Nugatoria sunt quæ de Angelis narrat, à Deo missis ad convellendas Hierosolymitanas arces ac mœnia, & abscondenda Templi vasa, ne hæc polluerent hostes, & à se fuisse destructa illa gloriarentur. Scripta fingitur ad novem tribus ac dimidiam, trans Euphratem deportatas, ne hanc Israëlitiæ gentis partem neglexisse videretur Baruchus, qui alios à Nabuchodonosore Babylonem adductos, & reliquias populi in Judæa manentes alloquitur & adhortationibus suis, altero Libro descriptis, ad pietatem & pœnitentiam erexerat. Scripta fingitur post Hierosolymitanum excidium, quod post eandem calamitatem Baruchi liber fuerit compositus. Quo quidem argumento colligitur pro certo habitum fuisse præcis temporibus, Prophetam Baruchi editam fuisse, non solum post abductum Jechoniam, quod volunt quidam, sed etiam post Sedecianam cladem. Capite secundo hujus Epistolæ scripta hæc leguntur: *In hanc etiam modum scripsi fratribus nostris Babylonem, & ipsis quoque hæc eadem contestor.* Quibus ipsum Baruchi vaticiniorum librum notatum esse credi potest: quod tamen non est ita; nam Syri ficticiam hanc Epistolam, primam Epistolam appellant; Librum vero vaticiniorum Baruchi, secundam Epistolam: nempe quod prior illa non multo post Hierosolymæ direptionem fingatur scripta, cum e Palæstina nondum excessisset Baruchus; vaticinia vero, toto ab ea clade quinquennio. Præterea vaticiniorum Liber, epistola non est ad Jechoniam missa, sed liber ipsi, aliisque exulibus Babylone prælectus.

Probatur prophetia Baruchi vaticiniorum & antiquitas.
Bar. 1. 15, 16, 17.
Dan. 9. 7, & seq.

III. Huic autem lucubrationi consequens ætas testimonium præbuit: nam ipsum operis exordium, quod olim, ut dixi, ab his verbis petebatur: *Domino Deo nostro justitia, nobis autem confusio faciei nostræ, sicut est dies hæc, omni Juda, & habitantibus in Jerusalem; Regibus nostris, & principibus nostris, & Sacerdotibus nostris, & Prophetis nostris, & Patribus nostris.* Peccavimus ante Dominum Deum nostrum, & non credidimus disidentes in eum; cum sequentibus, Prophetæ suæ accedit Daniel: ait enim: *Tibi, Domine, justitia, nobis autem confusio faciei, sicut est hodie, viro Juda, & habitatoribus Jerusalem, & omni Israël, his qui prope sunt, & his qui procul, in universi terris ad quas ejecisti eos, propter iniquitates eorum, in quibus peccaverunt in te. Domine, nobis confusio faciei, regibus nostris, principibus nostris, & patribus nostris qui peccaverunt: tibi autem Domino Deo nostro misericordia & propitiatio, quia recessimus à te, & non audivimus vocem Domini Dei nostri, ut ambularemus in Lege ejus.* Reliqua prætermitto. Horum germana sunt ista Nehemiæ, & indidem deprompta: *Nunc itaque, Deus noster, magne, fortis, & terribilis, custodiens pactum & misericordiam, ne avertas à facie tua omnem laborem, qui invenit nos, Reges nostros, & principes nostros, & Sacerdotes nostros, & Prophetas nostros, & patres nostros, & omnem populum tuum, à diebus Regis Assur, usque in diem hanc. Et tu justus es in omnibus que venerunt super nos, quia veritatem fecisti, nos autem impie egimus. Reges nostri, principes nostri, Sacerdotes nostri, & patres nostri non fecerunt Legem tuam, & non attenderunt mandata tua. Scripserat Baruchus: Quia locutus est Dominus super nos omnia mala hæc, que venerunt super nos: & non sumus deprecati faciem Domini Dei nostri, ut reverteremur unusquisque nostrum à viis nostris pessimis: & vigilavit Dominus in malis, & adduxit ea super nos: quia justus est Dominus in omnibus operibus suis, que mandavit nobis; & non audivimus vocem ipsius, ut iremus in præceptis Domini, que dedit ante faciem nostram: ea sic retulit Daniel: Sicut scriptum est in Lege Moysi, omne malum hoc venit super nos, & non rogavimus faciem tuam, Domine Deus noster, ut reverteremur ab iniquitatibus nostris, & cogitaremus veritatem tuam. Et vigilavit Dominus super malitiam, & adduxit eam super nos. Justus Dominus Deus noster in omnibus operibus suis que fecit; non enim audivimus vocem ejus. Pergit Baruchus: Et nunc, Domine Deus Israël, qui eduxisti populum tuum de terra Egypti in manu valida, & in signis, & in prodigiis, & in virtute tua magna, & in brachio excelso, & fecisti tibi nomen, sicut est dies iste. Peccavimus, impie egimus, inique gessimus, Domine Deus noster, in omnibus justitiis tuis: pergit & Daniel: Et nunc, Domine Deus noster, qui eduxisti populum tuum de terra Egypti, in manu forti, & fecisti tibi nomen secundum diem hanc, peccavimus, iniquitatem fecimus: item hoc ipso capite: Peccavimus, iniquitatem fecimus, impie egimus, & recessimus, & declinavimus à mandatis tuis ac judiciis: his adsonat Nehemiæ nono capite: Et dedisti signa atque portenta in Pharaone,*

1. Esdr. 9. 31, & seq.

Bar. 1. 7, & seq.

Dan. 9. 13, & seq.

Bar. 1. 11, & seq.

Dan. 9. 15.

Dan. 9. 5.
1. Esdr. 9. 10.

Pharaone, & in universis servis ejus, & in omni populo terra istius: cognovisti enim quia superbe egerant contra eos: & fecisti tibi nomen, sicut & in hac die. Sic paulo infra Baruchus: Quia nomen tuum invocatum est super Israel, & super genus ipsius: sic paulo infra & Daniel: Quia nomen tuum invocatum est super civitatem, & super populum tuum. Postremo cum ita Deum orasset Baruchus: Aperi oculos tuos, & vide quia non secundum justitias Patrum nostrorum nos fundimus preces & petimus misericordiam ante conspectum tuum, Domine Deus noster, sed quia misisti iram tuam & furorem tuum super nos: hanc orationem ita expressit Daniel: Aperi oculos tuos, & vide desolationem nostram, & civitatem super quam invocatum est nomen tuum: neque enim in justificationibus nostris prosterimus preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multis.

IV. Caveamus interim ne argumentationem hanc labefaceret temporum ratio, & dum Baruchi vestigia legisse Daniele credimus, ipsum se ad Danielis imitationem composuisse Baruchum deprehendamus. Quod sane aliter se habet: nam cum Baruchus Babylonem venit, quintus à Sedecia captivitate annus agebatur. Atqui nonnisi triginta annis, postquam hoc iter suscepit Baruchus, nonum prædictionum suarum caput scribere potuit Daniel, quippe cum jam Darius Medus Babylonicum regnum occupasset. Quo capite cum Jeremia vaticiniorum meminerit, proclivis conjectura est hoc ipso tempore Baruchi librum ob oculos vel in mente habuisse, qui à Jeremia discipulo compositus, velut ipsius Jeremiae factus habebatur, proindeque tantam inter Judæos obtinebat existimationem, ut ejus lacrimas scriptionibus suis affluere Daniel non dedignaretur. Atque id Libri hujus auctoritatem præclare confirmat adversus ætatis hujus Heterodoxos.

V. Nam quod in Canone non est positus, unde secundum conflatur argumentum, id ex multorum consuetudine evenit, qui inter Jeremiae scriptiones Librum hunc ponebant. Atque ea consuetudo à prima Ecclesie ætate prodita, à vetustis Patribus servata est. Nam Baruchi utentes testimonio, Jeremiam se testem citare sæpissime profitentur. Loca indicarem sexcenta, si non laborem hunc doctorum hominum industria jam sæpius antevertisset. Atque hinc evenisse puto, ut Ebraicum exemplar interciderit: cum enim librarii Volumina sacra exscribentes, in eorum indice Baruchi nomen non reperirent, qui sub Jeremiae titulo continebatur, Librum quoque ejus inde amovendum censuerunt, cujus nomen in titulo non comparebat.

VI. Quamvis ergo Græca tantum oratione scriptus ad nos pervenerit, quam obrem eum à se, cum alios Prophetas exponeret, prætermissemus, prætermissemus Hieronymus; ex Ebraico tamen exemplari, quod annorum diuturnitate consumtum est, derivatam esse hanc interpretationem, non ut volunt quidam, confictam & subditiā, evincunt Ebraicis complures, quibus opus totum perspersum est; iisque tam crebris, ut palam sit opus esse Ebraicæ originis. Neque enim verisimile est hominem Græcum, aut Hellenistam, Græce scribentem, tantum Ebraici coloris huic scriptioni alinere potuisse, nisi præeunte ipso exemplari, cujus ductus fidus Interpretes sequebatur. Quod si homini Ebraice perito promptum fuisse dicas, etiam cum Græce scriberet, Ebraicæ linguæ saporem retinere, & crebros ubique Ebraicos aspergere, mirum profecto videbitur, virum Ebraicæ loquelæ scientem, cum Baruchi Ebraei nomine opus confingere & supponere vellet, Græcam orationem, non Ebraicam adhibuisse.

VII. Cuditur etiam adversum nos argumentum ex ipso Baruchi Procemio, unde apparet scriptum ab eo fuisse Librum, ut jam monui, quinto post anno quam à Chaldaeis diruta Urbs & incensa est. Quod ad eam solum pertinere potest vastationem, quæ Sedecia regnante contigit. Nam cum Babylonem deportatus est Jechonias, Templi quidem vasa detracta sunt, multique simul abducti captivi, citra omnem Templi aut Urbis cladem, quæ incendio demum absumta sunt & diruta, cum Sedecias caperetur. Cum ergo post hoc excidium Librum suum significet se scripsisse Baruchus, stante tamen etiam tum Templo scriptum videtur. Nam quid aliud hæc sibi volunt, quæ à Judæis exulibus ad Judæos in patria relictos scripta fuisse refert: Ecce misimus ad vos pecunias, de quibus emite holocaustomata, & thus, & facite manna, & offerite pro peccato ad aram Domini Dei nostri? Deinde: Et legite Librum istum quem misimus ad vos recitari in Templo Domini, in die solemnī, & in die opportuno. Et capite sequenti: Respice, Domine, de domo sancta tua in nos. Ait præterea: Et miserunt in Jerusalem ad Joakim filium Helcia, filii Salom, Sacerdotem, & ad Sacerdotes, & ad omnem populum, qui inventi sunt cum eo in Jerusalem. Quæ videntur aperte iis repugnare, quæ leguntur postremo capite libri quarti Regum: Et succendit domum Domini, & domum Regis, & domos Jerusalem, omnemque domum combussit igni. Tum: Reliquam autem populi partem, quæ remanserat in civitate, & perfugas qui transfugerant ad regem Babylonis, & reliquum vulgus transtulit Nabuzardan princeps militiae. Et de pauperibus terra reliquit vini-

Bar. 1. 15.

Dan. 9. 19.

Bar. 1. 19.

Dan. 9. 18.

Refelluntur

argumenta

Adversario-

rum.

Primum ar-

gumentum.

Secundum ar-

gumentum.

Tertium ar-

gumentum.

Hier. Pref. in

Jer. & Proem.

Comm. in Jer.

Quartum ar-

gumentum.

Bar. 1. 10, 14.

Bar. 1. 16.

Bar. 1. 7.

4. Reg. 25. 9.

1. Reg. 1.